

allt, hwad Guds Son gjorde på jorden, det skedde allt till våra synders förlåtelse. Han blef ett menniskobarn, blef vår broder och medlare, uttryckligen derföre, såsom ängelen sade, "att han skulle frälssa sitt folk ifrån deras synder". Han war "gjord under lagen", uttryckligen derföre, att "han skulle förlossa dem, som under lagen woro". Han utgöt sitt heliga blod, uttryckligen derföre, att han skulle försona werldens synder, såsom han sjelf sade wid nattwarden: "Detta är mitt blod, som utgjutet warder till syndernas förlåtelse". Han instiftade böpselsen, derutt han upptager of i ett ewigt nådesförbund; han instiftade nattwarden, för att der kunna ofta under vår wandring gifwa of en ny försätran om syndernas förlåtelse; han lärde of i "Fader vår" dagligen och beständigt bedja: Förlåt of våra stulder o. s. w. Swarföre skulle han göra allt detta, om det icke warit hans allwarliga mening och wilja, att förlåta synder? Gud har sannerligen icke gifwit of sin Son från himmelen för att förböma werlden, eller blott för något kort, timligt godt! Allt, hwad Herren gjort, försäkrar of, att han har en werlig och allwarlig wilja att förlåta of våra synder, återtaga of till sina barn och kära-
ste wänner, såsom han of dertill skapat of och af idel nåd gifwit of det ewiga lifwet — såsom han of i sina många, ja, orätneliga försäkringar derom sjelf säger: "Jag will förlåta dem deras misgerningar och aldrig komma deras synder mer ihåg". — "Jag, jag utstryker dina öfwerträdelser, för min skull, och kommer dina synder intet ihåg". "På det du skall tänka derpå och stämmas, och för fram skull icke djerfwas upplåta din mun, när jag dig förlåtande warder allt, det du gjort hafwer, säger Herren, Herren".

Lofwa då Herren, min fjäl, den dig alla dina synder förlåter!

21. Ja, säger du, jag skulle of tro mina synders förlåtelse, om jag icke hade en wis synd, som är allt för swår och otillbörlig! Du har således en hemlig tyngd på ditt hjerta; detta är wisst swårt, men mäkt, huru orden här lyda: "Den dig alla dina synder förlåter". Det är sannt, det är en synd till döds, som aldrig kan förlåtas, "försmädelse mot Anden" (Matth. 12: 31; 1 Joh. 5: 16); men de, som begått denna, plåga aldrig söka förlåtelse. Nu säger of Kristus uttryckligen, att denna synd är den enda, som aldrig warder förlåten. För öfrigt säger han, att "all synd och försmädelse warder menniskorna förlåten", af-